

# Danielin kirja – numero kuusikymmentäkolme

*Millerin kaavioiden tuolle puolen: islam, tutkiva tuomio ja lopullinen koetus*

Jeff Pippenger

2024-01-27

Meille on ilmoitettu, että ”Jumala johdatti William Millerin mielen profetioihin ja antoi hänelle suuren valon Ilmestyskirjaan.” Se historian vaihe, jossa hänet herätettiin esiin, esti Milleriä ymmärtämästä sitä ”suurta valoa”, joka sijaitsi Ilmestyskirjan luvuissa kaksitoista, kolmetoista, kuusitoista, seitsemäntoista ja kahdeksantoista, sillä nuo luvut yksilöivät profeettallisten valtakuntien työn, jota hän ei voinut nähdä historiallisesta näköalapaikastaan käsin.

Millerille Ilmestyskirjasta annettu valo koski seurakuntia, sinettejä ja pasuunoja, ja juuri kolme viimeistä pasuunaa, jotka tunnistetaan ”kolmeksi voi-huudoksi”, esitetään Habakukin kahdessa taulussa. Ilmestyskirjassa Millerille annettu ”suuri valo” koskee islamin osaa Raamatun profetiassa. Mutta jopa tuo ”suuri valo” oli hänen historiallisten olosuhteidensa rajoittama.

”Aasian seitsemän seurakuntaa on Kristuksen seurakunnan historia hänen seitsemässä muodossaan, kaikissa hänen mutkissaan ja käänteissään, kaikessa hänen menestyksessään ja vastoinkäymisessään, apostolien päivistä aina maailman loppuun saakka. Seitsemän sinettiä ovat historia maan valtojen ja kuninkaiden toimista seurakuntaa kohtaan sekä Jumalan suojeluksesta kansaansa kohtaan saman ajanjakson aikana. Seitsemän pasuunaa ovat historia seitsemästä erityisestä ja raskaasta tuomiosta, jotka on lähetetty maan päälle eli Rooman valtakunnan ylle. Ja seitsemän maljaa ovat ne seitsemän viimeistä vitsausta, jotka on lähetetty paavillisen Rooman päälle. Näihin sekoittuu monia muitakin tapahtumia, jotka on kudottu mukaan sivuvirtojen tavoin ja jotka täyttävät profetian suuren virran, kunnes koko kokonaisuus päättyy iankaikkisuuden valtamereen.”

”Tämä on minun käsitykseni mukaan Johanneksen profetian suunnitelma Ilmestyskirjassa. Ja sen, joka tahtoo ymmärtää tätä kirjaa, tulee tuntea perusteellisesti Jumalan sanan muut osat. Tässä profetiassa käytettyjä vertauskuvia ja metaforia ei kaikkia selitetä siinä itsessään, vaan ne on löydettävä muista profeetoista ja selitettävä muissa Raamatun kohdissa. Sen tähden on ilmeistä, että Jumala on tarkoittanut koko sanan tutkimista, jotta minkä tahansa osan selkeä tuntemus voitaisiin saavuttaa.” William Miller, Miller’s Lectures, nide 2, luento 12, 178.

Huomaa, että Miller ymmärsi ne seitsemän viimeistä vitsausta seitsemäksi tuomioksi paavilliselle Roomalle. Hän ei voinut ymmärtää, että paavilliselle Roomalle annettiin kuolinhaava, joka oli paraneva. Hän tunnisti seitsemän pasuunaa ”seitsemän erikoislaatuiseen ja ankaran maan, eli Rooman valtakunnan, ylle lähetetyn tuomion historiaksi”, mutta ei kyennyt erottamaan pakanallisen ja paavillisen Rooman valtakuntia toisistaan. Sen vuoksi hänen kykynsä nähdä ero neljän ensimmäisen pasuunan ja kolmen viimeisen pasuunan välillä oli rajoittunut.

Miller ei kyennyt ymmärtämään, että Roomaa vastaan tuodut tuomiot olivat Jumalan vastaus sunnuntain pakottamiseen, sillä milleriläiset palvoivat yhä sunnuntaina omassa historiansa

vaiheessa. Miller oli oikeassa tunnistaessaan, että pasuunat olivat Roomaa kohtaavia tuomioita, mutta se erityinen syy, jonka vuoksi tuomiot tulivat, samoin kuin ero neljän ensimmäisen ja kolmen viimeisen pasuunan välillä, oli rajallisesti ymmärretty tai sitä ei ymmärretty lainkaan. Tällä rajallisella näkemyksellä islamin kolmen voi-huudon ”jalokivi” sisältyi silti yhä niihin tauluihin, joita Jumalan käsi ohjasi, eikä sitä tule muuttaa.

Valaistu arvostelukyky antaa profetian ”viisaalle” tutkijalle mahdollisuuden tunnistaa, että Jumala ei ainoastaan innoittanut niitä pyhiä miehiä, jotka kirjoittivat Raamatun, vaan Hän myös hallitsi niiden miesten työtä, jotka käänsivät King James -Raamatun, ja Hän nimenomaisesti sanoo käyttäneensä samanlaista jumalallista ohjausta näiden kahden pyhän kaavion laatimisessa.

Millerin viidennen, kuudennen ja seitsemännen pasuunan (islam) ”jalokivi” loistaa viimeisinä päivinä kymmenen kertaa kirkkaammin, sillä se osoittaa lopullisen Keskiyön huudon aiheen. Keskiyön huudon aihe milleriläisessä historiassa oli profeetallisten ajanjaksojen päättymisen päivämäärä, ja tässä mielessä viimeisten päivien ”Keskiyön huudon” sanoma (joka on kolmannen Voi-huudon islamia koskeva sanoma) on esikuvallistettu päivämäärällä 22. lokakuuta 1844. Tämä päivämäärä milleriläisessä historiassa on esikuva pian tulevasta sunnuntailaista, ja sekä 22. lokakuuta 1844 että sunnuntailaki olivat esikuvallistettuja ristissä, joka oli Kristuksen voitollisen sisääntulon päätös.

Millerin viidennen, kuudennen ja seitsemännen pasuunan ”jalokivi” (islam) loistaa viimeisinä päivinä kymmenen kertaa kirkkaammin, sillä se yksilöi islamin sopusoinnussa viimeisten päivien uskonpuhdistusliikkeen teeman kanssa, joka on kolmannen Voi-huudon islam. Sen tähden, lopullisen sadan neljäntäkymmenenneljän tuhannen uskonpuhdistusliikkeen teamana se on saanut esikuvansa kunkin aikaisemman uskonpuhdistusliikkeen teemasta, olipa kyseessä ”ylösousemuksen” teema Kristuksen uskonpuhdistusliikkeessä, ”profetaallisen ajan” teema milleriläisten historiassa, ”Jumalan arkin” teema Daavidin uskonpuhdistusliikkeessä tai ”liiton” teema Mooseksen uskonpuhdistusliikkeessä.

Oli kyse sitten ristin tapahtumasta, lokakuun 22. päivästä 1844 tai uskonpuhdistavien liikkeiden eri teemoista, jokainen ajankohta ja teema edusti sen ajan sukupolvelle elämän ja kuoleman koetuskysymystä. Millerin ”jalokivi” islamin kolmesta Voi-huudosta on elämän ja kuoleman koetuskysymys, kuten se esitetään vertauksessa kymmenestä neitsyestä ”öljyn” yhteydessä. Millerin jalokivet hänen unensa alussa loistivat kuin aurinko, mutta hänen unensa lopussa ne loistivat ”kymmenen kertaa kirkkaammin”. Millerin jalokivet olivat kuin kerosiini (lamppuöljy) milleriläisten historiassa, mutta tänään nuo jalokivet ovat rakettipolttoainetta!

Milleriläiset ymmärsivät ja sovelsivat oikein toisen voi-huudon islamiin liittyvän aikaprofetian, joka täyttyi 11. elokuuta 1840, mutta heidän käsityksensä kolmannesta voi-huudosta, joka on seitsemäs pasuuna, ei voinut nähdä kolmannen voi-huudon saapuvan tuomiona Raamatun profetian kuudennelle valtakunnalle, sillä he eivät nähneet viidettä valtakuntaa, saati sitten Raamatun profetian kuudetta valtakuntaa. Kuitenkin se Ilmestyskirjaa koskeva ”suuri valo”, joka annettiin Millerille, on loistava kymmenen kertaa kirkkaampana viimeisten päivien ”Keskiyön huudossa”.

Habakukin kahdella taululla esitetyt totuudet ovat olennaisesti totuuksia, jotka täyttyivät menneessä historiassa. Kaaviot perustuvat niihin aikaprofetioihin, jotka Miller johdatettiin kokoamaan, ja kaikki nuo aikaprofetiat olivat päättyneet vuoteen 1844 mennessä. Nämä aikaprofetiat tulevat loistamaan kirkkaammin viimeisinä päivinä, sillä niiden nähdään olevan tänään yhtä täsmällisiä kuin ne olivat milleriläisessä historiassa, mutta ne eivät sisällä mitään suoria aikaa koskevia ennustuksia viimeisille päiville. Ne tarjoavat kuitenkin toistuvia profeetallisia esikuvia niistä historioista, joita ne menneisyydessä edustivat, mutta muutamien Millerin jalokivien myötä myös tulevaisuutta koskevat ennustukset ovat suoranaisesti esitettyinä.

Kristuksen työ taivaallisessa pyhäkössä, joka alkoi vuonna 1844, jatkuu, kunnes tuo työ on saatettu päätökseen. Ennustus kahdestatuhannesta kolmestasadasta päivästä ja puhdistustyö, jonka se osoitti, on yhä ”täyttymisensä prosessissa”, kuten sisar White toteaa Ulai- ja Hiddekel-jokien yhteydessä; näin ollen tuolla ennustuksella on maailman lopun täyttymys.

”Valo, jonka Daniel sai Jumalalta, annettiin erityisesti näitä viimeisiä päiviä varten. Näyt, jotka hän näki Ulain ja Hiddekelin, Sinearin suurten jokien, rannoilla, ovat nyt täyttymässä, ja kaikki ennustetut tapahtumat tulevat pian toteutumaan.” Testimonies to Ministers, 112.

Osia Danielin seitsemännen ja kahdeksannen luvun näyistä, jotka ovat näillä kahdella taululla, kuuluvat vielä tulevaisuuteen, sillä ne molemmat osoittavat Kristuksen pyhäkkötyön. Kuitenkin noiden kahden luvun raamatullisen profetian valtakuntien historia päättyy siihen, että paavillinen Rooma saa kuolinhaavansa. ”Kivi”, joka on ”ilman käsien apua irrotettu vuoresta”, ja Danielin toisen luvun kahdeksas valtakunta ovat yhä tulevaisuudessa. Mutta suurin osa siitä, mitä tauluissa esitetään suhteessa Danielin toiseen, seitsemänteen ja kahdeksanteen lukuun, on täyttynyt.

Kristuksen työ pyhäkössä sekä islamin kolmas voi ovat olennaisesti ne kaksi aihetta, jotka edustavat profeetallista historiaa Millerin liikkeen ajan jälkeen. Näiden kahden teeman ohella on viimeisten päivien historia, joka esikuvallisesti ilmenee, kun nämä kaksi kaaviota tuodaan yhteen samalle linjalle. Kun näin tehdään, vuoden 1843 ensimmäinen pettymys, sellaisena kuin se on esitetty ensimmäisessä kaaviossa, löytää oikaisunsa toisessa kaaviossa. Yhdessä ne tuottavat ja yksilöivät Seitsemän ukkosenjylinän ”kätketyn historian”, joka nyt avataan sineteistään yhteydessä Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen sinettien avaamiseen.

Tuo ”kätketty historia” rakentuu ”totuuden” varaan, joka koostuu kolmesta heprealaisesta kirjaimesta, jotka yhteen liitettyinä muodostavat sanan ”totuus”. Sana muodostuu heprealaisten aakkosten ensimmäisestä, kolmattatoista ja viimeisestä kirjaimesta, ja ne esittävät Jeesuksen paitsi Totuutena myös Alfana ja Omegana. ”Kätketty historia” alkaa ja päättyy pettymykseen, ja keskellä on kapina, sillä ”kolmetoista” on luku, joka edustaa kapinaa.

Vuosi 1843, sellaisena kuin se on esitetty ensimmäisessä taulussa, osoittaa ensimmäisen pettymyksen ja viivytyksen ajan alkamisen. Viivytyksen aika johtaa Keskiyön huudon sanoman saapumiseen, jolloin ymmärtämättömien neitsyiden kapina tulee ilmi. Keskiyön huudon sanomaa julistetaan sitten viimeiseen pettymykseen asti. Tuo Keskiyön huudon ”kätketty historia” toistuu (kirjaimellisesti) viimeisinä päivinä.

”Minulle viitataan usein vertaukseen kymmenestä neitsyestä, joista viisi oli ymmärtävää ja viisi tyhmää. Tämä vertaus on täyttynyt ja on täyttyvä aivan kirjaimellisesti, sillä sillä on erityinen sovellutus tähän aikaan, ja kuten kolmannen enkelin sanoma, se on täyttynyt ja tulee edelleen olemaan nykyinen totuus ajan loppuun asti.” Review and Herald, 19. elokuuta 1890.

Oikein ymmärrettynä edellinen lausunto osoittaa, että ainoa ihmisryhmä viimeisinä päivinä, jolla on mahdollisuus olla joko tyhmä tai viisas neitsyt, on ryhmässä olevat ihmiset, jotka ovat kokeneet pettymyksen. Pettymys synnyttää viipymisen ajan, ja vertaus, joka ”on täyttynyt ja tulee täyttymään kirjaimellisesti viimeistä piirtoa myöten”, perustuu niihin vaikutuksiin, jotka syntyvät sisäisesti neitsyissä viipymisen aikana, joka alkaa pettymyksestä. Tuo pettymys, joka surmasi ”ne kaksi todistajaa” kaupungin kadulla ja alensi heidät kuolleiksi, kuiviksi luiksi kuoleman laaksossa, tapahtui 18. heinäkuuta 2020. Adventismi ei pääosin ollut osallisena tuossa pettymyksessä. Päinvastoin he juhlivat epäonnistunutta ennustusta samalla kun ”ne kaksi todistajaa” makasivat surmattuina kadulla. Kirjaimellisesti viimeistä piirtoa myöten tarkoittaa ”kirjaimellisesti viimeistä piirtoa myöten”.

Milleriläisessä historiassa entinen liittokansa (protestanttisuus) juhli vuoden 1843 epäonnistunutta ennustusta (ensimmäistä pettymystä), ja siinä vaiheessa protestantit ylittivät koetusaikansa armonajan rajat. Koetusaika oli alkanut 11. elokuuta 1840, jolloin Ilmestyskirjan kymmenennen luvun väkevä enkeli laskeutui toisen voi-huudon (islamin) aikaprofetian täytyessä. Protestantit hylkäsivät aikaprofetian ensimmäisen pettymyksen yhteydessä, sillä virheellinen ennustus antoi heille tekosyn olla enää etsimättä totuutta. Kaikkien milleriläisen historian tienviittojen teemana oli ”aikaprofetia”.

Syyskuun 11. päivänä 2001 Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkeli laskeutui kolmannen voi-huudon (islamin) profetian täytyessä. Kaikkien viimeisten päivien tienviittojen teemana on islam. Ensimmäinen pettymys merkitsee entisen liittokansan puhdistamisen päättymistä, sillä tuolle entiselle liittokansalle annettiin silloin veruke olla enää etsimättä totuutta. Koetusaika alkoi tällöin viimeisten päivien ”neitsyille”, sillä entisen liittokansan koetus, joka alkoi enkelin laskeutuessa, päättyi ensimmäiseen pettymykseen. Näin alkoi niiden koetus, joita kuvataan neitsyiksi, ja tämä koetusprosessi tuo lopulta ilmi, ovatko neitsyet tyhmiä vai viisaita.

Ensimmäisen ja viimeisen pettymyksen välissä on keskiyön huudon sanoma. Milleriläisille keskiyön huudon sanoman aiheena oli ”aika”, ja viimeisinä päivinä keskiyön huudon sanoman aiheena on ”islam”. Millerin unessa hänet herätetään huudolla, ja silloin hänen jalokivensä loistavat kymmenen kertaa kirkkaammin kuin ne ennen loistivat. Kartoissa olevat jalokivet, jotka suoraan osoittavat viimeisiä päiviä koskevan ennustuksen, ovat islam ja tutkiva tuomio. Näin ollen keskiyön huudon ”sanoman” ja tutkivan tuomion edustaman ”kokemuksen” koetukset eivät koske entisen liiton kansaa, vaan niitä, jotka tunnustautuvat viimeisiksi neitsyiksi.

Havainnollistus, joka syntyy, kun molemmat kartat tuodaan yhteen ja joka osoittaa historian ensimmäisestä viimeiseen pettymykseen, osoittaa, että aikana, jolloin Seitsemän ukkosenjylinän ”kätkeyty historia” tapahtuu, tutkivan tuomion viimeinen työ saatetaan päätökseen. Tuo viimeinen työ on sadanneljäkymmennenneljän tuhannen sinetöiminen, ja se tapahtuu Danielin yhdeksännen

luvun ”ahdistavina aikoina”, Ilmestyskirjan yhdenkymmenen luvun kansojen vihastuessa, Ilmestyskirjan seitsemännen luvun ”neljän tuulen” pidättämisen aikana, Jesajan kahdenkymmenen seitsemännen luvun ”rajun tuulen hillitsemisenä itätuulen päivänä” sekä sen ”vihaisen hevosen, joka pyrkii pääsemään irti ja tuomaan kuolemaa ja hävitystä” maailmaan, pidättämisen aikana. Kaikki nämä profeetalliset todistajat edustavat kolmannen Voi-huudon islamia, niin kuin se on esitetty pyhissä kartoissa.

Habakukin kahden pyhän kaavion kolme ensisijaista osatekijää, jotka nimenomaisesti käsittelevät tapahtumia, jotka olivat kaavioiden julkaisemisen aikaan vielä tulevaisuudessa, ovat sadan neljänkymmenen neljän tuhannen sinetöiminen, islam sekä kymmenen neitsyen vertauksen täytyminen. Kaaviot osoittavat sekä ”kokemuksen” että ”sanoman” koettelevan, sinetöivän prosessin. Tyhmälle neitsyelle välttämätön kokemus on ”Kristus teissä, kirkkauden toivo”, mikä edustaa sitä täydellisyyttä, jota sadan neljänkymmenen neljän tuhannen joukko edustaa.

Se salaisuuskin, joka on ollut kätkeytyneenä aikakausista ja sukupolvista asti, mutta joka nyt on ilmoitettu hänen pyhillensä; joille Jumala tahtoi tehdä tiettäväksi, mikä on tämän salaisuuden kirkkauden rikkaus pakanoiden keskuudessa: Kristus teissä, kirkkauden toivo. Häntä me julistamme, neuvoen jokaista ihmistä ja opettaen jokaista ihmistä kaikella viisaudella, asettaaksemme jokaisen ihmisen täydellisenä Kristuksessa Jeesuksessa. Kolossalaisille 1:26–28.

Sataneljäkymmentäneljä tuhatta kuvataan ihmisjoukkona, joka on tullut ulos ”vankeudesta”. Se vankeus, joka Ilmestyskirjassa esitetään suoraan, on vankeus, jossa ollaan kuolleina kadulla kolme ja puoli päivää, kuten Ilmestyskirjan yhdestoista luku esittää. Symbolisen kuoleman vankeus kuvaa 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennen kuudennen luvun ”seitsemää aikaa”, ja tuo vankeus edellyttää katumuksen ilmituloa, kuten Danielin rukous yhdeksännessä luvussa havainnollistaa.

Kun kuolleet, kuivat luut herätetään jälleen eloon, ne korotetaan heti ”lipuksi”. Kuoleman tilassa he olivat ilman Kristusta sisimmässään, kirkkauden toivoa. Osa heiltä vaaditusta parannuksesta oli heidän tunnustuksensa siitä, että he olivat vaeltaneet Jumalaa vastaan ja että Jumala oli vaeltanut heitä vastaan. Kun he täyttivät ne vaatimukset, jotka on profeetallisesti yksilöity, Kristus sitten ”tulee äkisti temppeliinsä”, ja saavutetaan se ”kokemus”, joka on tarpeen, jotta voisi olla jäsen siinä lipussa, joka silloin korotetaan.

Se ”kokemus”, jota havainnollistetaan, kun nämä kaksi kaaviota tuodaan yhteen, toteutetaan Kristuksen viimeisessä työssä taivaallisessa pyhäkössä. Tätä ”kokemusta” edustaa ”mareh”-näky, joka on ”ilmestymisen” näky. Tarvittava ”sanoma” on profeetallisen historian ”chazon”-näky. Tämä ”sanoma” tunnistetaan Jumalan uhkaavan tuomion sanomaksi kapinallista maailmaa vastaan, ja sen saa aikaan kolmannen voi-huudon islam.

Vuonna 1856 Herra pyrki saattamaan päätökseen hengellisen Jerusalemin jälleenrakentamisen adventismissa. Kolmen enkelin tulon alaisuudessa vuodesta 1798 vuoteen 1844 milleriittitemppeli oli rakennettu perustuksille, joita Millerin unessa kuvattiin ”jalokiviksi”, niin kuin sitä edustivat kahdessa tienraivaajakaaviossa (1843 ja 1850) esitetyt profeetalliset totuudet, jotka täyttivät Habakukin kirjan toisen luvun. Sen jälkeen Hän johdatti kansansa pystyttämään Hänen

seitsemännen päivän sapattia koskevan lakinsa muurin ja palautti heidät muinaisen Israelin ”vanhoille poluille” saattamaan päätökseen ”kadun kulkea siinä” työn. MUTTA vanhaan polkuun sisältyi oppi, profetia, joka oli tarkoitettu koettelemaan ja erottamaan heidät. Vuonna 1863 adventismi epäonnistui ”seitsemän ajan” koetuksessa ja alkoi harhailla Laodikean erämaassa.

22. lokakuuta 1844 on esikuva pian tulevasta sunnuntailaista, ja sunnuntailain aikana täyttyy se työ, jota Danielin osoittamat neljäkymmentäyhdeksän vuotta, kadun ja muurin rakentaminen valmiiksi ahdistavina aikoina, edustavat.

Tiedä siis ja ymmärrä: siitä hetkestä, jolloin annettiin käsky Jerusalemin ennalleenasettamisesta ja rakentamisesta, Messiaaseen, Ruhtinaaseen, on kuluva seitsemän vuosiviikkoa ja kuusikymmentäkaksi vuosiviikkoa; katu rakennetaan jälleen ja muuri, ahdistavina aikoina. Daniel 9:25.

Kaikki profeetat ovat keskenään yhtä mieltä, ja Danielin ”vaikeat ajat” tunnistetaan myös siinä Early Writings -teoksen kohdassa, jota olemme tarkastelleet.

”Tuohon aikaan, samalla kun pelastustyö on päättymässä, ahdistus on tuleva maan päälle, ja kansakunnat ovat vihaisia, mutta niitä pidetään kurissa, etteivät ne estäisi kolmannen enkelin työtä. Tuohon aikaan on tuleva ’myöhäissade’ eli virvoitus Herran kasvojen edestä antamaan voimaa kolmannen enkelin voimalliselle huudolle ja valmistamaan pyhät kestäämään sinä aikana, jolloin ne seitsemän viimeistä vitsausta vuodatetaan.” Early Writings, 85.

Jatkamme tätä tutkielmaa seuraavassa artikkelissa.

”Niin kauan kuin ne, jotka tunnustavat totuuden, palvelevat Saatanaa, hänen helvetillinen varjonsa katkaisee heidän näkymänsä Jumalaan ja taivaaseen. He ovat kuin ne, jotka ovat menettäneet ensirakkautensa. He eivät kykene näkemään iankaikkisia todellisuuksia. Se, minkä Jumala on valmistanut meitä varten, esitetään Sakarjan kirjassa, luvuissa 3 ja 4, sekä 4:12–14: ‘Ja minä vastasin jälleen ja sanoin hänelle: Mitkä ovat nämä kaksi oliivipuun oksaa, jotka kahden kultaisen putken kautta tyhjentävät kultaisen öljyn itsestänsä? Ja hän vastasi minulle ja sanoi: Etkö tiedä, mitä nämä ovat? Ja minä sanoin: En, herrani. Niin hän sanoi: Nämä ovat ne kaksi voideltua, jotka seisovat kaiken maan Herran edessä.’”

”Herralla on yltäkyläisesti voimavaroja. Hänellä ei ole puutetta välineistä. Meidän uskonpuutteemme, maallisuutemme, halpa puheemme, keskustelussamme ilmenevä epäuskomme, saavat synkät varjot kerääntymään ympärillemme. Kristusta ei ilmaista sanassa eikä luonteessa Hänenä, joka on kokonaan ihana ja kymmentätuhatta jalompi. Kun sielu tyytyy korottamaan itsensä turhuuteen, Herran Henki voi tehdä sille vain vähän. Lyhytnäköinen katseemme näkee varjon, mutta ei kykene näkemään tuonpuoleista kirkkautta. Enkelit pidättävät neljää tuulta, joita kuvataan vihaiseksi hevoseksi, joka pyrkii pääsemään irti ja syöksymään yli koko maan kasvojen, tuoden mukanaan hävityksen ja kuoleman.”

”Nukummeko aivan ikuisen maailman kynnyksellä? Olemmeko välinpitämättömiä, kylmiä ja kuolleita? Oi, jospa kirkoissamme olisi Jumalan Henki ja henkäys puhallettuna Hänen kansaansa, jotta he nousisivat jaloilleen ja eläisivät. Meidän on nähtävä, että tie on kapea ja portti ahdas. Mutta kun kuljemme ahtaan portin kautta, sen avaruus on rajaton.” Manuscript

Releases, osa 20, 217.